

บทนำ

“ฉัน...รักนายนะ”

ในที่สุดเด็กสาวก็พูดออกไป ความรู้สึกของเธอ...สิ่งที่อยู่ในหัวใจเธอ
สิ่งที่เธออยากจะทำบอกเขาไปโดยตลอด...

พอเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหน้าได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งไปครู่หนึ่ง ไม่ก็วินาที
เขาก็ค่อยๆ คลี่ยิ้มบาง

“อ้อ ฉันก็รักเธอเหมือนกัน” เขาบอกเธอ นั่นคือสิ่งที่เธออยากได้ยิน
มากที่สุด แต่ว่าประโยคต่อมาของเขานั้น...

“ก็เธอเป็นเพื่อนคนสำคัญของฉันนี่นา”

เด็กสาวหุบตาต่ำ

นั่นสินะ เธอคิดเอาไว้แล้วล่ะ ว่าเขาต้องพูดแบบนี้ ก็เขาอะ...

“ไม่” เธอกล่าว พร้อมกับเงยหน้าไปสบตาตรงๆ

ไม่...ครั้งนี้จะไม่เหมือนกับครั้งก่อนๆ อีกแล้ว

ครั้งนี้...

“ความรู้สึกของฉัน ความรักที่ฉันมีให้นาย...มันไม่ใช่ความรักแบบนั้น...

มันไม่ใช่ความรักแบบเพื่อน”

เด็กหนุ่มชะงักก็

“เออะ...เอ่อ...จะ...ฉันรู้แล้ว ปะ...เป็นแบบเจ้านายกับข้ารับใช้สินะ อ้อๆ
นั่นสินะ เธอคงเห็นฉันเป็นเบ๊ไซ้ใหม่ลา~ ฮะๆๆ” เขาพูดกั้วหัวเราะแห้งๆ พลัง
เกาคอตัวเอง

“วา...” เธอเรียกชื่อเขา น้ำเสียงนั้นอัดแน่นด้วยความรู้สึกอันเอ่อล้น
บรรยากาศเริ่มเงียบสงัด เมื่อเสียงหัวเราะของเขาค่อยๆ หายไป

เธอเคยคิดมาตลอด...ว่าเขานั้นความรู้สึกข้า ว่าเขามันทึม ซื่อป้อ ที่
ไม่เคยเข้าใจความรู้สึกของเธอเลย หรือไม่บางที่...

เขาอาจจะรู้มาโดยตลอด...แต่เลือกที่จะทำมัน...เลือกที่จะ...

รักษาความสัมพันธ์แบบนี้ไว้

นัยน์ตาสีแดงฉานของเด็กหนุ่มหม่นลงอย่างเห็นได้ชัด เขาก็มหัน
ราวกับหลบตาเธอ

ขอบตาดำเด็กสาวผู้ดงามเริ่มร้อนผ่าว

เพียงแค่นี้...

“ฉัน...” ริมฝีปากของเด็กหนุ่มสั่น เหมือนเขากลัวที่จะพูดมันออกมา
เธอก็รู้แล้วละ...

เด็กสาวยิ้ม จนหยดน้ำตาที่ควรไหลรินย้อนกลับไปที่อยู่ในใจของเธอ

แทน

คำตอบของเขานะ

หลายวันก่อนหน้านั้น

“ทั้งๆ ที่มีเรื่องร้ายแรงขนาดนั้นเกิดขึ้นแท้ๆ แต่พวกเราจะต้องมาเรียน
กันอีกเหวอเนี่ย”

“พวกท่านราชาเอลคิดอะไรกันอยู่นะ”

เสียงพูดคุยที่ดังขึ้นนั้นทำให้ทรีนี่ตั้งตาคใจลอยอยู่ได้สติ องค์หญิง
อันดับหนึ่งแห่งเผ่าพันธุ์แวมไพร์ค่อยๆ ชะลอฝีเท้า พอเหลือบตามองก็เห็นกลุ่ม
นักเรียนบ้านวินเทอร์เดินอยู่ใกล้ๆ

‘นั่นสินะ’ องค์หญิงรัตติกาลคิด

เหตุการณ์ที่เหล่านักโทษแห่งคุกสวรรคท์หลุดออกมาและโจมตีโรงเรียนเซราฟิมผ่านมาได้สักพักแล้ว กล่าวกันว่าเป็นเหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนเลยทีเดียว ชาวสื่อที่ว่าพวกนักโทษเข้าร่วมกับฝั่งเทวดูปีกแดง ได้สร้างความปั่นป่วนให้สภาปีศาจและสวรรคท์เป็นอย่างมาก ความจริงพวกผู้นำควรจะประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่อาจเพราะกังวลเรื่องผลกระทบและความวุ่นวายหลายอย่างที่ตามมา พวกเขาจึงเลือกที่จะปิดม่านเอาไว้

“จะอยู่ไหนนะ” ทรีนี่ตีพิมพ์

และนี่เองก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เธอใจลอย

นับตั้งแต่เกิดเรื่อง อวาลอนไม่มาเรียนอีกเลย ตอนแรกเธอคิดว่าเขาซอลาหยุดไปฝึกวิชากับเทพอินารีเช่นเดียวกับพี่สาวของเขา แต่ไม่ใช่ พอลองไปถามอาจารย์ซาโอริดูแล้ว อาจารย์ก็กลับบอกว่าคนที่ลามีเพียงโยวโกะเท่านั้น นั่นก็หมายความว่า...

“นี่นายโคดเรียนนั่นแหละ” องค์หญิงผมทองพูด น้ำเสียงไม่พอใจนิดๆ ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วเธอเป็นห่วงเขาจะแย่

โทร. ไปก็ไม่รับ ข้อความก็ไม่อ่าน จะไปถามจากมีเทียร์ที่เป็นเพื่อนสนิท (คิดไม่ชื่อ (?)) ของเขา เจ้าตัวก็ดันลาหยุดอีก

ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิด ยิ่งคิดก็ยิ่งกังวล

เขาจะเป็นอะไรไหมนะ คงไม่ได้แผลงสิ้นลมขณะอาบน้ำ แล้วหัวฟาดซึกโครกตายหกรอกไซ้ใหม่...

“ไม่นะว...นายต้องอยู่กับฉันต่อสิ นายจะมาซิงจากไปอนาถๆ แบบนั้นไม่ได้!”

ทรีนี่ตีพูดกับตัวเอง ซึ่งก็ไม่ว่าอะไรจิตใจให้เธอคิดแบบนั้น

ในที่สุดองค์หญิงผู้คิดมากของเราก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าประตูบ้านพักประธานนักเรียน เธอกอดอดเรียกทันที ทว่าสิ่งที่ตอบเธอกลับมามีเพียงความเงียบงัน

‘ไม่อยู่หรือ หรือจะเป็นอย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ!?’

ในขณะที่ทรีนี่ตีลังแล้วว่าคงจะพังประตูเข้าไปดีไหม บานประตูก็เปิดออก

และผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเธอก็คือ...

“...ทรินิตี้?”

คนที่เธอตามหาอยู่นั่นเอง

ด้วยส่วนสูงที่ต่างกันเกือบสิบเซนติเมตร องค์หญิงรัตติกาลจึงค่อยๆ กลอกตาขึ้นไปมองใบหน้าของเขา สำนึกการแต่งกาย ก็เห็นว่ากางเกงที่เขาสวมอยู่คือกางเกงวอร์มขาววสีขาวล้วน เสื้อยืดคอกกลมแขนยาวเองก็เป็นสีขาวเช่นกัน

‘อะไรของนายนะ กำลังเลียนแบบการเป็นถั่วอกอยู่รึยังไงกัน ถึงได้ แต่งตัวแบบ...’ ความคิดของเธอพลันชะงัก เมื่อสบกับนัยน์ตาสีแดงฉานของชายตรงหน้า

ทรินิตี้รีบหลบตาทันที

แม้จะเพียงแค่วินาทีเดียว แต่ว่า...

“มีอะไรรีไปเล่า” เด็กหนุ่มชุดขาวถาม

“อะ...เอ๋อ...”

องค์หญิงรัตติกาลอ้าอึ้ง ความรู้สึกแปลกประหลาดผุดขึ้นในใจเธอ เป็นความรู้สึกที่...

ไม่คุ้นเคย

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเอาแต่ก้มหน้า ไม่ยอมตอบคำถาม เด็กหนุ่มชุดขาวก็เลิกคิดเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ เขาเปิดประตูให้กว้างขึ้น ก่อนจะผายมือเข้าไปในตัวบ้าน

“เข้ามาก่อนสิ”

ภายในห้องนั่งเล่น

“...” องค์หญิงรัตติกาลกวาดตามองดูรอบๆ ทุกสิ่งทุกอย่างยังจัดวางที่เดิมทุกประการ ถึงกระนั้นเธอก็รับรู้ได้ถึงความผิดปกติที่ซ่อนเร้นอยู่

มันจะสะอาดเกินไปไหม สถานที่แห่งนี้...แทบไม่มีฝุ่นละอองหลงเหลืออยู่เลย รวากับซาร์ละล้างด้วยเวทมนตร์อันบริสุทธิ์อย่างไรอย่างนั้น...

ไม่ได้ให้ความรู้สึกว่าเป็นบ้านพัก...แต่ให้ความรู้สึกราวกับ...

ที่นี้เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์

แถมยังออบอวลด้วยกลิ่นอายแปลกๆ กลิ่นอายที่เขาเป่าสาจอย่างเธอ รู้สึกไม่ดี ทรีนี่รู้สึกว่าตัวเองไม่ควรมาอยู่ที่นี่ ภายในสถานที่แห่งนี้ และที่สำคัญ...ต้นตอของความรู้สึกพวกนั้น...

“สรุปแล้วเธอมีอะไรเปล่า ถึงได้มาหาฉันแบบนี้”

มันมาจากเขา...

เด็กหนุ่มในชุดขาวที่นั่งบนโซฟาตรงข้ามกันถามขึ้น น้ำเสียงของเขา นุ่มนวล แต่อัดแน่นด้วยความกดดันอันน่าเกรงขาม ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ทรีนี่ดีถึงไม่กล้ามองเขาตรงๆ องค์หญิงรัตติกาลรู้สึกได้ถึงสายตาของอีกฝ่ายที่จ้องมา เธออึดอัด รู้สึกคล้ายตัวของเธอกำลังหดเล็กลงเรื่อยๆ

ราวกับว่าเธอเป็นเพียงแค่มดตัวหนึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา

“ไม่ใช่...มันต้องไม่ใช่แบบนี้...” เธอบอกตัวเอง ภาพของเด็กหนุ่มผมทอง ผู้แสนร่าเริง ภาพของเขาคนเดิมที่เธอรู้จัก เขาคนเดิมที่เธอตกหลุมรักผุดขึ้นมา ในหัวเธอ

ท่ามกลางความกลัว องค์หญิงรัตติกาลตัดสินใจเผชิญหน้ากับเขาตรงๆ เธอจ้องนัยน์ตาของอีกฝ่าย และในตอนนั้นเอง...

“เป็นอะไรไปทรีนี่ดี โหงเธอดึงเอาแต่เงียบล่ะ” อวาลอนพูด ทรีนี่ดีพบว่าบรรยากาศแปลกๆ นั้นหายไปแล้ว

‘คิดไปเองฉันหรือ’ ทรีนี่ดีจ้องเด็กหนุ่มชุดขาวเบื้องหน้าอย่างใคร่ครวญ อีกรอบ

ไม่สิ...ไม่ได้หายไป

“นี่เธอคงไม่ได้โกรธอะไรฉันใช่ไหมเนี่ย”

แต่มันถูกซ่อนเอาไว้

“...” องค์หญิงรัตติกาลนิ่งไปสักพัก ก่อนจะเริ่มขยับริมฝีปาก

“ทำไมถึงไม่มาเรียน” ในที่สุดเธอก็พูด

“ไอ้...จริงด้วยสิ!” อวาลอนตอบ จากนั้นเขาหัวเราะเบาๆ “ฮะๆๆ...

ขอโทษนะพอดีฉันติดทำโพรเจกต์อยู่นะ ลืมเวลาไปเลย”

คำตอบที่ได้สร้างความสงสัยให้ทรีนี่ดีอย่างมาก

“โพรเจกต์? โพรเจกต์อะไร” เธอถาม

“อีกไม่นานเธอก็จะรู้เองละ” อีกฝ่ายกล่าว พร้อมกับคลีดยิ้มบาง
บรรยากาศแปลกๆ ที่ทรินิตี้เคยสัมผัสได้เริ่มกลับมาอีกครั้ง

มีบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา...กับเพื่อนคนสำคัญของเธอ...เพื่อนที่เธอรัก
และเชื่อใจที่สุด

“นี่...” ทรินิตี้เรียกเขา ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นยืน

“หืม?” อวาลอนขานรับ นัยน์ตาของทั้งสองต่างจ้องประสานกัน

“รู้ใช่ไหมว่านายไว้ใจฉันได้”

ถ้อยคำดังกล่าวทำเอาเด็กหนุ่มผมทองชะงักไปครู่หนึ่ง

“...รู้สิ” เขาตอบ ก่อนจะยิ้ม

“รู้ใช่ไหมว่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ฉันพร้อมจะช่วยนายเสมอ...
พร้อมที่จะอยู่เคียงข้างนาย” เธอจ้องรอยยิ้มนั้น

“รู้ๆ”

รอยยิ้มที่...ไม่เหมือนเดิม

“...” นัยน์ตาสีเหลืองอ่อนขององค์หญิงรัตติกาลหมองลงอย่างเห็น
ได้ชัด เธอหันหลัง ก่อนจะก้าวออกไปจากห้องนั่งเล่นทันที

เด็กหนุ่มแปลกใจกับท่าทางนั้น

“จะไปแล้วหรือ” เขาร้องถาม ทว่าอีกฝ่ายไม่ตอบ มีเพียงแค่เสียงเปิด
ปิดประตูเท่านั้นที่ดังขึ้น

“...เป็นอะไรของเธอ” เด็กหนุ่มผมทองกล่าวกับตัวเอง สีหน้าของเขา
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นนิ่งสงบ ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้าอีกต่อไปแล้ว แวดตาเขาดูซึม
ลุ่มลึกราวกับเป็นคนละคนกับเมื่อกี้

เขายังคงนั่งมองไปยังทางที่องค์หญิงรัตติกาลเพิ่งเดินออกไป

“นี่ละน้ำจิตใจของผู้หญิง” น้ำเสียงอ่อนหวานดังขึ้น พร้อมกับที่สาว
งามผมม่วงในชุดกิโมโนตัวหุค้อยๆ ปรากฏตัวออกมาจากความว่างเปล่า

“นายเนี่ยช่างไม่มีความละเอียดอ่อนเอาซะเลยยย!” เธอคนนั้นกล่าว
ก่อนจะทิ้งตัวนั่งข้างๆ เด็กหนุ่มผมทอง นัยน์ตาสีเขียวมรกตของหญิงสาวจ้อง
ใบหน้าด้านข้างของอวาลอน ใช้นิ้วเรียวยิ้มแก้มของเขาราวกับต่อว่าอยู่

อวาลอนไม่ตอบอะไร เพียงแค่ถอนหายใจเท่านั้น

“แล้วเอายังไง...พวกเราจะทำกันต่อไหม คึกๆ” สาวงามในชุดกิโมโน หัวเราะคิกคัก

“ขอละ ช่วยอย่าพูดอะไรที่มันสองแง่สองง่ามแบบนี้ได้ไหม” น้ำเสียงของเขาฟังดูเหนียวหนำย

“อะไรกันนะ! ฉันเป็นจินตนาการที่นายสร้างขึ้นมานะ แปลว่านายนั้นแหละที่แอบคิดไอ้เรื่องพรรคนั้นอยู่ เจ้ามนุษย์สิบแปดบวกเอ๊ย!” เธอหยอกเขา

อวาลอนได้แต่ถอนหายใจ (อีกครั้ง)

“นี่ฉันยังคิดอะไรแบบนี้อยู่อีกจริงๆ เหรอเนี่ย” เขาพึมพำกับตัวเอง ซึ่งแน่นอนว่า...

“ก็ไม่ใช่สิน้ำ~~~” หญิงสาวคนนี้ได้ยินอยู่แล้ว

“เอาเถอะ...มาต่อกันดีกว่า”

อวาลอนทำเป็นไม่สนใจ

“อู้วว! เร็วๆ สิฉันรอจะแย่ละ”

เขาอยากจะทำลาย (ยับ) ภาพในจินตนาการนี้ทิ้งไปเสีย เอาแบบดีลิตทิ้งไปเลย แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงทำไม่ได้

“...” เด็กหนุ่มผมทองหลับตาลงช้าๆ จับพลันทุกสิ่งทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืดมิด รวากับว่าแสงสว่างของดวงอาทิตย์ถูกกลบหายไป เช่นเดียวกับทุกอย่าง เหลือเพียงแค่เขาและหญิงสาวในชุดกิโมโนคนนี้นั่น

“นั่นแหละ...ตั้งสมาธิเข้าไว้” เสียงของเธอแว่วอยู่ที่ข้างหูของเขา อิดใจท่ามกลางความว่างเปล่าสีดำก็มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น จุดแสงสว่างเล็กๆ ค่อยๆ ฟูตขึ้นมา และเพิ่มจำนวนเรื่อยๆ ที่สำคัญ พวกมันเริ่มจับกลุ่มเป็นก้อน กลายเป็นกลุ่มก้อนแห่งแสงที่หมุนวนเป็นก้นหอย กลุ่มก้อนเริ่มเพิ่มจำนวนขึ้นเช่นเดียวกัน

อวาลอนลื้มตา สิ่งที่ปรากฏต่อสายตาเขาช่างคล้ายคลึงกับดวงดาว และกาแล็กซีในเอกภพ

เด็กหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ แม้รายล้อมด้วยแสงสว่างมากมายที่

เขาสั่งขึ้น ทว่าตัวเขากลับดูเจิดจรัสเสียยิ่งกว่าแสงพวกนั้น

เขาในตอนนั้นช่างดูสูงส่งจนมิอาจเอื้อม

“อย่างนั้นแหละวอ อย่างนั้นแหละ” หญิงสาวผมม่วงพึมพำ ค่อยๆ เฝยรอยยิ้มพึงพอใจ สายตาที่เธอมองเขานั้นดูราวกับว่าเธอกำลังมองไขว้เศษที่ตนเฝ้าพุ่มพักมานานแสนนาน

เป็นผลผลิตอันแสนล้ำค่า...

ที่ไม่ว่าต่อให้แลกด้วยอะไรก็ตาม เธอจะไม่มีวันยอมมอบมันให้ใครแน่จู่ๆ เสียงออดก็ดังขึ้น เป็นผลให้สภาวะเอกภพขนาดย่อมเมื่อสักครู่นี้พลันหายไป ทุกสิ่งทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพปกติ เสียงเปิดประตูบ้านดังอีกหนตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้

เด็กหนุ่มผมทองผู้แสนสง่ามองไปยังต้นเสียง ก็พบร่างของเด็กสาวที่คุ้นเคย

องค์หญิงทรีนี่ดี

“อ้อ ลืมบอกเรื่องสำคัญไปเลย...เพราะขาดเรียนไปหลายวัน นายก็เลยหมดสิทธิ์สอบแล้วนะ และดูเหมือนช่วงบ่ายนี้อาจารย์จะโทร. ไปที่บ้านนายซะด้วยสิ” พุดจบ องค์หญิงรัตติกาลก็เดินออกไปจากบ้านหลังนี้ทันที ปล่อยให้อวาลอนผู้แสนจะสูงส่งของเรานั่งเงยบอยู่คนเดียว...

“อู๊ป!...สงสัยนายจะชวยแล้วนะวอ”

อ้อ...ลืมไปว่ามีสาวผมม่วงอยู่ด้วย

อวาลอนนั่งนิ่ง ดูเหมือนตอนนี้สมองของเขากำลังพยายามประมวลสิ่งที่ทรีนี่ดีบอกเมื่อสักครู่

‘ขาดเรียนไปหลายวัน -> หมดสิทธิ์สอบ -> อาจารย์โทร. ไปที่บ้าน -> คุณพ่อคุณแม่รับสาย’

‘คุณแม่...’

เมื่อประมวลผลถึงจุดนี้ ใบหน้าอันแสนหล่อเหลาและสง่างามของอวาลอนก็เริ่มซีดเผือด และกลืนน้ำลายลงคอ

‘ขอละ ขออย่าให้มันเกิดขึ้นเลย’

เขาจึงโทรศัพท์ที่บ้านซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล ไหวเท่าความคิด เสียของมันก็

ตั้งขึ้น

เด็กหนุ่มยังคงนั่งนิ่ง เขาคิดอยู่ว่าควรจะรับสายนี้ดีหรือเปล่า...บางทีอาจจะเป็นคนโทร. ผิด ไม่ก็หนึ่งในเพื่อนเขาสักคนที่โทร. มา...ไม่ก็เป็นพวกประกันต่างๆ ที่อยากจะเสนอขายให้เขา

“อืม...นั่นสิ ประกันสินะ ต้องเป็นพวกประกันแนวๆ หรือเป็นพวกลัทธินูชาไฟที่เคยชวนเราไปเข้าร่วมเมื่อหลายเดือนก่อน”

คิดได้ตั้งนั้น ท่านาวผู้สูงส่งก็ใจชื้น เขาเดินไปหยิบโทรศัพท์ที่ยังส่งเสียงอยู่ และเมื่อเห็นเบอร์ที่โทร. อยู่บนเครื่องนั้น...

หัวใจของเขาก็แทบจะร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“อืมมม! ทำทางจะชวยหนักเลยละ” สาวผมม่วงที่ยืนอยู่ข้างๆ กล่าวอวลอนยีนนิ่งเป็นรูปปั้น ได้แต่จ้องหน้าจอสี่งซึ่งมีคำว่า ‘แม่’ (ตัวโตๆ) ฉายอยู่

“ไม่อุทานว่า ใจ๊วชิตตต! หรือไม่ก็ ใจ๊ววฟากกก! สะหน้อยหรือวอ” เธอถามเขา

เด็กหนุ่มไม่ตอบ เขาค่อยๆ เลื่อนนิ้วมืออันสั้นระริกไปยังเครื่องหมายสีแดง (ตัดสายนั่นเอง)

“จะดีหรือ...มีหวังคราวนี้ได้โผล่มาแบบตัวเป็นๆ แหง” สาวผมม่วงให้ความเห็น และเมื่อเขาคิดภาพตามคำพูดของเธอแล้ว...

“...” สีหน้าของเขาก็ยิ่งซีดกว่าเดิม ซีดแบบไม่เหลือเค้าอวลอนผู้สูงส่ง และส่งางามแบบก่อนหน้านี้เลย

อวลอนกดรับสาย และประโยคแรกที่เขาพูดด้วยน้ำเสียงอันสั้นเครือก็คือ...

“จ๊ะแม่”

วันต่อมาท่านาวผู้สูงศักดิ์ของเราก็ต้องกลับไปเรียนเพราะโดนแม่ด่า

1

บายไบ้โฮ่ว

วันรุ่งขึ้น ณ อาคารเรียนรวม ห้องเรียนบ้านวินเทอร์

“จากตัวเลขแสดงปริมาณขยะมูลฝอยที่เพิ่มขึ้น ชี้ให้เห็นว่าในปัจจุบันนี้พวกเรายังขาดสิ่งที่เรียกว่า จิตสำนึก ของการเป็นพลเมืองที่อยู่...คิดดูสิ ว่าขยะยี่สิบล้านตันที่สะสมมานั้นมันมากมายแค่ไหน เมื่อกองรวมกันจะมีขนาดพอๆ กับตึกเซร่าทาวน์เวอริร้อยตึกมาเรียงต่อกันเลยนะ” นิกส์ เนลบาร์ หนึ่งในอาจารย์ประจำบ้านวินเทอร์ ผู้สอนวิชาหน้าที่พลเมืองพูดขึ้น ขณะที่ภาพกองขยะมหึมาที่ฉายจากเครื่องโพรเจกเตอร์

“ไหน มีใครมีแนวคิดดีๆ ที่จะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องนี้บ้าง ลองเสนอให้เพื่อนๆ ฟังซิ ถ้าคำตอบเป็นที่น่าพอใจ อาจารย์จะบวกคะแนนให้” นิกส์พูดพร้อมกับมองไปรอบๆ ห้อง ดูว่ามีใครจะตอบหรือไม่ แล้วเขาก็รู้สึกได้ว่ามีสายตาของคนคนหนึ่งจ้องมาที่เขา แต่เขาเลือกที่จะไม่หันไป

ไม่ใช่เพราะว่าไม่สนใจ แต่เป็นเพราะ...

ไม่กล้าสบตาคนคนนั้นต่างหาก

ฉบัพลันความรู้สึกผิดและความละอายใจก็โถมเข้ามากลืนกินจิตใจ

ของเขา จนนิสรู้สึกลอยๆ จะฆ่าตัวตาย เพื่อชดใช้ในสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป นั่นคือ...

การละเลยเขาคนนั้น

นิสหายใจเข้าออกหลายครั้ง พยายามทำใจให้สงบลง ก่อนจะทำใจหาย หันไปมอง

“ครับผม...คุณคิซึเนะ” น้ำเสียงของนิสช่างฟังดูอ่อนน้อมจนหาที่พูดไม่ได้ น่าแปลกที่เขาผู้เป็นอาจารย์กลับต้องมาใช้น้ำเสียงเช่นนี้กับนักเรียน พออวาลอนที่นั่งอยู่ได้ยินก็คลี่ยิ้มบาง เขาลุกขึ้นยืนช้าๆ จ้องอาจารย์ นิสที่ยืนหันหลังอยู่หน้าห้อง

บรรยากาศในห้องเรียนเงียบลงกะทันหัน แทบจะไม่ได้ยินเสียงหายใจ ด้วยซ้ำ รวากับนักเรียนทุกคนกำลังบังคับให้ตัวเองนิ่งดูจวบจน เพื่อไม่ให้เกิดการกระทำของพวกเขาไปขัดการพูดของเด็กหนุ่มผมทองคนนี้

“ขอบคุณครับอาจารย์นิส...ก่อนอื่นเลย ผมคิดว่าปัญหาดังกล่าวถ้าจะให้พูดตามหลักความจริงไม่เอาแบบโลกสวยแล้ว มันเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยาก นะครับ...” อวาลอนเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดต่อ “เพราะมันมาจากสิ่งที่เรียกว่า ‘จิตสำนึก’ ของคน”

พูดจบ เด็กหนุ่มก็กวาดตามองทุกๆ คนที่นั่งเงียบอยู่...แม้กระทั่งเพื่อน พ้องคนสนิทของเขาเอง

“ลองมองดูสิครับ มันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ต่อให้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน ปัญหาพวกนี้ก็ยังคงมีอยู่เสมอ จะว่าไปแล้วมันก็มีแต่จะเลวร้ายลงเรื่อยๆ ด้วยซ้ำ จริงอยู่ที่ผู้คนมากมายพยายามจะแก้ พยายามปรับพฤติกรรมของตนเพื่อรักษาโลกใบนี้เอาไว้ แต่พวกเขาจะทำได้อีกนานแค่ไหนกันล่ะ อีกอย่าง ถ้าจะให้พูดตามตรงแล้ว มันยังถือว่าเป็นส่วนน้อยนะครับ ผู้คนส่วนใหญ่จะก็อย่างที่พวกเรา รู้กันนั่นแหละ”

อาจารย์นิสได้แต่ก้มหน้ารับฟัง สิ่งที่เด็กหนุ่มผมทองพูดมานั้นถูกต้องทั้งหมด

ต่อให้เขาผู้เป็นอาจารย์จะพยายามประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี พยายามสั่งสอนพวกเด็กๆ มากแค่ไหน แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ปัญหาดังกล่าวก็

ยังวนกลับมาจุดเดิม และเขาเองก็รู้ดีว่ามันจะยังคงเป็นเช่นนั้นต่อไปเรื่อยๆ

ความรู้สึกละเอียดใจเข้ามาคลืนกินจิตใจนึกอีกครั้ง...และไม่ใช่แค่เขา...

ในตอนนี้นักเรียนทุกๆ คนก็รู้สึกแบบเดียวกันอยู่

บางคนถึงกับร้องไห้ออกมา เพียงเพราะคำพูดของเด็กหนุ่มผมทอง
คนนี้

“พวกเราต่างรู้ดีว่าเรื่องของจิตสำนึกเป็นสิ่งที่บังคับกันได้ยาก” อวาลอน
ยังคงพูดต่อ เขาเหลือบมองหญิงสาวผมม่วง (ที่มีเขาเท่านั้นที่เห็น) ซึ่งยืนอยู่
ข้างๆ เธอหลับตา พยักหน้าหงิกๆ ให้เขาเป็นเชิงล้อเลียนว่า...

พูดต่อสีท่านักวิชาการรว่า ฉันกำลังตั้งใจฟังอยู่นะ!

“อืมมม” เด็กหนุ่มผมทองตรงง ใช้มือขวาลูบคางตัวเอง ทำท่าเหมือน
กับกำลังครุ่นคิด

“ถือว่าเป็นปัญหาเรื้อรังเลยนะเนี่ย” สีหน้าเขาดูลำบากใจเล็กน้อย แต่
จู่ๆ เขาก็เลิกคิดสูง “จะว่าไปแล้วผมชอบแนวคิดในการแก้ไขปัญหาตรงนี้ของ
เขาคนนั้นนะ”

คำว่า ‘เขาคนนั้น’ ทำเอาหลายคนที่ยังจมอยู่กับความรู้สึกของตัวเอง
ค่อยๆ เงยหน้า พวกเขาออกไปยังอวาลอน มองไปยังเด็กหนุ่มผมทองที่ยืน
เจิดจรัสอยู่

ราวกับถูกสั่งให้ตั้งใจฟังประโยคต่อไปที่เขาจะพูด

“น้ำท่วมโลก...แล้วทุกๆ อย่างก็เริ่มต้นใหม่”

เหมือนมีสายลมวูบใหญ่พัดเข้ามาในห้องเรียน ความหนาวยะเยือกที่
ไม่อาจบอกได้ว่ามันมาจากไหนนั้นทำเอาทุกคนขนลุก

ใบหน้าของนิกัสซีตเผือด ไรซึ่งสีเลือดฝาด

เพราะรู้ดี ‘เขาคนนั้น’ ที่อวาลอนกล่าวถึงคือใคร...

เรื่องที่ว่านั้นปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์

อาจารย์ปีศาจผู้มีอายุยืนยาวกว่าศตวรรษพยายามจะขยับริมฝีปาก
เพื่อห้ามปรามเด็กหนุ่มตรงหน้า...แต่เขาทำไม่ได้

“ถึงแม้จะแค่เฉพาะในส่วนของโลกมนุษย์ก็เถอะ แต่เหตุการณ์ครั้งนั้น
ก็ทำเอาโลกมนุษย์สงบมาหลายพันปีเลยนะครับ อ้อๆ ถือว่าได้ผล” อวาลอน

ผงศิระชะเล็กน้อย เหมือนกับว่าเขาเองก็เห็นด้วย

“อ้อใช่!” เด็กหนุ่มผมทองทุบกำปั้นลงไปฝ่ามือตัวเองเบาๆ “คราวของเมฆาตรอนก็ด้วยนี่นา น่าเสียดายที่โดนขัดชะก่อน”

นามของเทวทูตต้องห้ามถูกเอ่ยออกมา ถ้าเป็นเมื่อเดือนก่อน นักเรียนคนอื่นๆ คงจะไว้วางใจและต่อว่าอวาลอนไปแล้ว แต่ตอนนี้ไม่ใช่เช่นนั้น...

พวกเขา รู้สึกว่าไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเอ่ยขัด ในขณะที่อวาลอนยังคงพูดอยู่

เพียงแคคิด...ก็ทำเอาสั้นไปทั้งตัว

อวาลอนรู้สึกได้ถึงสายตามากมายที่มองมา ความเกรงกลัว สับสน แสดงออกมาทางนัยน์ตาพวกเขา

“หืม? โอ้ ต้องขออภัยด้วยครับ นั่นเป็นเพียงแค่ข้อสันนิษฐานของผมเท่านั้นแหละ ก็นะแบบว่าเมฆาตรอน ไม่จำเป็นต้องเรียกว่าเมฆาที่สิ้นะ ใช้ละเมฆาดี...เขาเป็นคนที่เข้าพบพระเจ้าในคืนสุดท้ายก่อนพระองค์จะหายตัวไปซะไหม แล้วหลังจากนั้นเขาก็เกิดบั้งไธเดียวที่จะทำลายโลก ไม่คิดว่ามันแปลกไปหน่อยหรือ”

ไอเย็นปริศนาค่อยๆ แผ่กระจายทั่วทั้งห้องเรียน อาจารย์นิคส์และพวกนักเรียนเริ่มจับใจความบางอย่างได้

ถ้าสิ่งที่อวาลอนพูดมานั้นเป็นความจริง นั่นก็หมายความว่า...

“ใช่แล้วละครับ เมฆาดีไม่ได้เป็นคนลงมือทำด้วยตนเองจริงๆ หรือออกเพียงแต่ว่าเขาถูกสั่งมา สั่งโดยผู้ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เพื่ออะไรนะหรือ...” อวาลอนหยุดพูดครู่หนึ่ง ก่อนจะผุดยิ้มมุมปาก และคำพูดต่อมาก็คือ...

“การเริ่มต้นใหม่ยังไงละ”

ทั่วทั้งห้องตกอยู่ในสภาวะสูญญากาศทันที บรรยากาศที่เคยเย็นเยือกพลันหายไปอย่างน่าฉงน สิ่งต่างๆ คนรับรู้ได้ในตอนนี้ก็คือ...

ความว่างเปล่า

ประโยคที่ได้ยินทำเอาในหัวของพวกเขาชาวโพลน และสิ่งที่มาทำลายบรรยากาศอันเงียบเชียบนี้...

“ใจเย็นๆ ะ ตั้งสติแล้ววางถุงกวาลงก่อนนะเพื่อน เดี่ยวก็โดนเรียกไป

ปรับทัศนคติหรือ?”

เป็นเสียงของแอ็บบัว ปีศาจก็ปะเพื่ออนุรักษ์ของเขานั้นเอง

ทุกคนรวมทั้งตัวอวาลอนเองถึงกับเหวอเมื่อได้ยินประโยคดังกล่าว

“อุก! ฮะๆๆ” สาวผมม่วงที่เมื่อสักครู่นี้ยื่นทำหน้าที่ข่มอยู่ถึงกับหลุดหัวเราะจนน้ำตาเล็ด ตัวแทบงอเป็นกุ่ม “คาดไม่ถึงสุดๆ เลยนะเนี่ยว่าจะได้ยินอะไรแบบนี้ คิกๆๆ”

อวาลอนผู้แสนสง่างามไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าจะมีคนมาพูดแบบนี้กับตัวเอง เขาก็กับไปต่อไม่เป็น และจ้องมองแอ็บบัวซึ่งนั่งห่างไปไม่ไกล ทางนั้นเองก็มองมาที่เขาเช่นกัน และไม่อาจรู้ได้ว่าเจ้าก๊อปปะแสดงแวตตาแบบไหนอยู่ เพราะมันสวมแว่นตาดำเอาไว้

“!?”

“!!!”

นักเรียนคนอื่นๆ ได้แต่อ้าปากค้าง

หรือเป็นเพราะแว่นดำ แอ็บบัวเลยไม่สังเกตเห็นเอ่อ...ออร์ที่แสนจะเจตจรัสนี่กัน

อวาลอนกะพริบตาปริบๆ

“นะ...นั่นสินะ อย่างที่ผมบอกไปครับ ว่ามันเป็นเพียงแค่ข้อสันนิษฐานของผมเท่านั้น บางทีเมหาที่อาจจะไม่ได้คิดทำลายโลกจริงๆ บางทีพระเจ้าอาจจะบอกให้เขาจงเสียสละตนเอง แกล้งทำตัวเป็นวายร้ายบึ๊กบอสเพื่อให้ทุกๆ ฝ่ายหันมาร่วมมือกัน หันมาปรองดองกันอีกครั้ง เพื่อความสงบสุขของโลกนี้ก็ได้ ไซ้แล้วละครับ! น่าจะต้องเป็นอย่างหลังแน่ๆ” ว่าแล้วเจ้าหนุ่มผมทองผู้สูงส่งของเราก็หันไปยิ้มแห้งๆ ให้อาจารย์นิคส์ที่ยืนอยู่

“ดังนั้น...” เขากลืนน้ำลายลงไปอีกหนึ่ง “อย่าเรียกผมไปปรับทัศนคติเลยนะ”

‘แค่นี้แม่เจ้าก็จะฆ่าผมอยู่แล้ว’

“...เอ่อ ดะ...ได้ครับ” อาจารย์นิคส์ตอบรับอย่างสุภาพ (ปนเจ็บ)

“กร๊ากกก!” ส่วนแม่สาวผมม่วงก็ยังคงหัวเราะลั่นต่อไป

หลังจากหมดคาบเรียน

เฟอร์บี้ แม็กกินส์ เหลือบตามองอวาลอนที่นั่งห่างออกไปห้าโต๊ะ
ขณะนี้เด็กหนุ่มผมทองคนนั้นที่แต่ก่อนเคยเป็น...ไม่สิ เดียวนี้ก็ยังคง
เป็นอยู่ เพื่อนสนิทของเขากำลังนั่งหม่นปากกาเล่น รอบๆ ตัวภายในรัศมี
ห้าเมตรของอวาลอนแทบจะไม่มีใครอยู่เลย ซึ่งถือเป็นเรื่องแปลกมาก ถ้า
เทียบกับสัปดาห์ก่อน

ปกติช่วงเวลาแบบนี้ต้องมีพวกสาวๆ มารายล้อมแล้ว แต่นี่อะไรกัน...
แม้แต่หนูอิ ฮิเมโกะ องค์หญิงอัลเวล หรือแม้กระทั่งสาวผมเขียวที่ชื่อโด้ย อะไร
นี่แหละ ยังไม่กล้าเข้าใกล้ ทำได้แค่เพียงแอบมองดูอวาลอนห่างๆ เท่านั้น
มันเหมือนกับมีอะไรสักอย่างคอยกั้นเอาไว้ กำแพงที่มองไม่เห็น ซึ่งทำ
หน้าที่แบ่งแยกอวาลอนออกไปจากพวกเขา

องค์หญิงลิลิธ (ที่ตอนนี้ลาหยุด) เองก็เคยมีบรรยากาศรอบตัวแบบนี้
เหมือนกัน...ทว่าเมื่อเทียบกับของอวาลอนตอนนี้แล้วช่างแตกต่างราวฟ้ากับ
เหว

กรณีลิลิธ เฟอร์บี้แค่ประหม่าเล็กน้อย...แต่ความรู้สึกที่ตัวเองช่างเล็ก
กระຈ້อยร่อยราวกับฝุ่นละอองไร้ค่าที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้คืออะไรกัน

‘มันเกิดอะไรขึ้นกับนายกันเน้อว’ เฟอร์บี้คิดเช่นเดียวกับพวกหนูอิที่ได้
แต่มองแผ่นหลังอันสง่างามของอวาลอนด้วยสายตาหม่นหมอง

เฟอร์บี้หันไปหาแอ็บไบว์ที่นั่งชิดอยู่ข้างๆ

“นี่ถามจริงเถอะแอ็บไบว์ นายกล้าทำแบบนี้ได้ยังไง” ราชนบุตรเขย
ออร์คกระซิบ เพราะกลัวอวาลอนจะได้ยิน

“หืม? อะไรเธอ” แอ็บไบว์หันมาทำหน้ามึนใส่

“ก็ที่ไปพูดแบบนี้กับเจ้าว...” เฟอร์บี้สะอึก

“เอ่อ...หมายถึงคุณว” เขาเหลือบมองอวาลอนอีกครั้ง ก่อนจะถอน
หายใจ โลงใจที่ทางนั้นคงไม่ได้ยิน

“...ฉันไม่เข้าใจที่นายพูดวะ” แอ็บไบว์ทำหน้ามึนต่อ

“แบบว่า...นายไม่รู้สักกั๊วเลยเธอ ไม่สังเกตเห็นออว์รอบๆ ตัวเขา
เลยรึไง ใ้อที่มันสว่างเวอร์ๆ นั้่นนะ” ราชนบุตรเขยออร์คพยายามอธิบาย

“ออร่า?” เพื่อนกับปะเอียงคอเล็กน้อย

เฟอร์บี้ลูบหน้าตัวเอง

“ถอดแว่นเถอะ ฉันเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่านายจะใส่ทำปะอะไร ในเมื่อนายไม่ได้ตาบอด” เขาคิดว่าเป็นเพราะเจ้าแว่นดำนี่แน่ๆ เลย ที่ทำให้ แอ็บบัวว์กล้าพูดอะไรแบบนั้นกับอวาลอน

“เพราะฉันหล่อยังไงล่ะ” คำตอบของอีกฝ่ายทำเอาเฟอร์บี้ไม่เกรนขึ้น แล้วแอ็บบัวว์ก็ถอดแว่นตามที่เพื่อนบอก ก่อนจะหันไปมองอวาลอน
“...” ปี่ศากกับปะถึงกับเสียวไป

สามวินาทีต่อมา

“ไว้วว วา...นี่นายไปกินหลอดฟูลอเวสเซนต์มารึเง ทำไม่จู้ๆ ตัวมัน ถึงได้สว่างโรแบบนั้น!”

สิ้นเสียง ทุกๆ คนในห้อง (รวมทั้งตัวอวาลอนเอง) ก็หันมามองแอ็บบัวว์ เป็นตาเดียว

“โอเคดูเข้าใจละ...ยอมรับในความอินดี้ของเอ็งจริงๆ แอ็บบัวว์” เฟอร์บี้ พึมพำ ก่อนจะลูบหน้าตัวเองใหม่

“ขอโทษนะวา แต่ขอฉันลุ้นอีกซักครั้งได้ไหม ฮะๆๆ” สาวผมม่วงผู้เป็น มโนภาพถึงกับยกมือกุมท้องตัวเองเอาไว้

อวาลอนได้แต่กะพริบตาปริบๆ อีกรอบ “...มะ...ไม่มะ ไม่ได้กิน”

เฟอร์บี้และคนอื่นๆ พวกกันถอนหายใจ ที่อวาลอนดูจะไม่คิดอะไรมาก แต่แล้วหัวใจของพวกเขา ก็แทบจะร่วงลงไปกองกับพื้น เมื่ออวาลอนลุกขึ้นและ เดินตรงมาทางนี้

“ชะ...ขอรับรองครับท่านวา เห็นแก่อดีดที่พวกเราเคยมีร่วมกัน ชะ..ช่วย ยกโทษให้เจ้ากับปะอินดี้ที่ไม่รู้จักกาลเทศะครั้งนี้ด้วยเถอะครับบบบ!” เฟอร์บี้พูด ด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก

“?” ทำเอาอวาลอนง

“เป็นอะไรของนายเนี่ย เฟอร์บี้” เขาถามด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็น ท่าทางที่เปลี่ยนไปของเพื่อน

“นั่นสิ เป็นอะไรของนายนะ” แอ็บบัวว์เองก็ถามเหมือนกัน

เฟอร์บี้กลอกตา ก่อนจะหันไปมองหน้าอวาลอนสลັบกับเพื่อนกับปะ
“เฮ้อ คือปะ...เปล่า...เปล่าครับ”

“พิลึกคน”

“ใช่ พิลึกคน”

ทั้งอวาลอนและแอ็บบัวต่างเห็นพ้องต้องกัน

“...” เฟอร์บี้ไม่อยากเชื่อว่าสองคนนี้จะไปด้วยกันได้...

“เฮ้อ ว่าแต่พวกนายเห็นทรินดี้บ้างไหม” อวาลอนถาม

“ไม่อะ” แจ็กกับปะบอก

“มะ...ไม่ครับ” ส่วนราชบุตรเขยออร์คก็ยังคงตอบอย่างสุภาพนอบน้อม

“เอจันเธอ...รู้สึกเหมือนกันไหมว่าพักนี้เธอดูแปลกไป” อวาลอนถาม
แอ็บบัวได้แต่ยกไหล่ให้ ส่วนเฟอร์บี้หันไปมองหน้าลูอิที่นั่งถัดออกไปเหมือน
ต้องการความเห็น เด็กสาวผมสั้นได้แต่ส่ายหน้า และแอบมองอวาลอนด้วย
แววตาหม่นหมอง

“ฉันว่า...คุณนั่นแหละที่เปลี่ยนไป” เสียงกระซิบของเด็กสาวอีกคนดัง
ขึ้น เป็นเสียงของอัลเวล องค์กรหญิงแห่งดินแดนเอเวอร์แลนด์

“หืม? เมื่อกี้เธอพูดกับฉันรีเปล่าอัล”

คำถามนั้นของอวาลอนทำเอาเจ้าหญิงเอลฟ์สะดุ้งเล็กน้อย

“ปะ...เปล่าค่ะ...เปล่า...” อัลเวลยิ้มเกร็งๆ ไม่ใช่แค่นั้นฮิเมโกะกับ
จินามิกิเหมือนกัน สองสาวผู้เป็นทายาทของสัตว์วิเศษเทพในตำนานเอาแต่นั่ง
ก้มหน้า

เด็กหนุ่มผมทองประหลาดใจ แต่ก็ได้คิดอะไร

“หืม!” อวาลอนอุทาน เมื่อเห็นร่างหนึ่งเพิ่งผ่านห้องเรียนของเขาไป
เด็กหนุ่มผมทองจึงเดินไป แต่แล้วในจังหวะที่อวาลอนก้าวเท้าออกจากประตู
ห้องเรียน ก็มีเด็กหนุ่มอีกคนเดินมาชนเขา

เป็นเดเมียน

เดเมียนเซเล็กน้อย ก่อนจะตั้งหลักได้ เด็กหนุ่มผมดำเดาะลั่นชัดใจ
ด้วยอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่ เขาหันไปเตรียมที่จะต่อว่าอวาลอน ทว่า...

พอได้สบตากับอีกฝ่ายเท่านั้นแหละ

“...ชะ...ขอโทษครับ”

จู่ๆ ปากของเดเมียนก็ขยับไปเอง อารมณ์รุนแรงเมื่อสักครู่ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกอีกอย่าง

เดเมียนหลีกเลี่ยงให้

“อ้อ ไม่เป็นไร” อวาลอนกล่าว ก่อนจะเดินผ่านไปแบบไม่สนใจนัก

“...” เด็กหนุ่มมุดคำได้แต่ยืนนิ่ง ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจะต้องทำแบบนี้กับอีกฝ่ายด้วย

ในเวลานั้นคือ คิทซีเนะ อวาลอน

นั่นคือคนที่สมควรจะถูกเรียกว่า เป็นศัตรูคู่ปรับของเขาสิ

แล้วทำไม...ทำไมเขาถึงได้เกรงกลัวอีกฝ่ายขนาดนี้กันล่ะ

“ทรีนี่ดี” เสียงเรียกที่ได้ยินทำให้องค์หญิงรัตติกาลชะลอฝีเท้า เมื่อเธอหันหลังไปมองก็พบรอยยิ้มอันคุ้นเคยของเด็กหนุ่มที่เธอเชื่อใจที่สุด
ไม่สิ...ตอนนี้มันไม่คุ้นเคยอีกแล้ว...

“เจอตัวจนได้” อวาลอนพูด ก่อนจะเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเธอ เด็กหนุ่มยังคงส่งยิ้มอันเป็นมิตรนั้นมาให้

ทรีนี่ดีไม่ตอบ แม้ความรู้สึกผิดจะฉาบเข้ามาในใจเพราะการกระทำอันไม่สมควรนี้ แต่ว่าเธอก็เลือกที่จะไม่สนใจมัน

ก็แล้วอย่างไรล่ะ...

ในเมื่อไม่มีอะไรที่จะทำให้เธอเจ็บปวดไปกว่าการได้รู้ว่า เขาคนนั้นของเธอ...ไม่อยู่อีกต่อไปแล้ว...

เด็กสาวหันหลัง ทำท่าจะเดินจากไป ทว่า...

“เดี๋ยวก่อน” ถ้อยคำที่ดังมาแฝงด้วยความกดดันอันน่ากลัว องค์หญิงรัตติกาลรู้สึกเหมือนกับว่าทุกอณูในร่างกายกำลังจะระเบิดเป็นจุน และไม่ใช่แค่เธอ...

บัดนี้ความรู้สึกนั้นครอบงำไปทั่วทั้งบริเวณ

“ทำไมถึงไม่พูดกับฉันเลย” อวาลอนถาม นัยน์ตาสีแดงจางของเขา จ้องผ่านหลังของเด็กสาวเบื้องหน้า ใบหน้าของเด็กหนุ่มว่างเปล่าไร้อารมณ์

ราวกับเป็นคนละคนกับเมื่อ

น้ำเสียงที่เขาใช้กับเธอนั้น

“นาย” เด็กสาวหันกลับมามองซ้ำๆ

ทำให้เธอมั่นใจแล้วจริงๆ ว่า

“เป็นใคร?”

คนคนนี้ไม่ใช่อวาลอนของเธอ

“...” อวาลอนเงยบไป และวินาทีต่อมา...

“อุก นี่เธอพูดอะไรของเธอเนี่ย ฮะๆๆ!” เด็กหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะ

ลั่น

“ฉันก็เป็นฉันไง...ว่า อวาลอน...คิทชีเนะ อวาลอน” เขาตอบ พยายาม
กลั้นยิ้มเอาไว้ แต่ว่า...

“ไม่ใช่...”

รอยยิ้มอันขบขันนั้นค่อยๆ หายไปจากใบหน้าเขา

“นายไม่ใช่เขา”

เมื่อได้เห็นแววตาที่เธอมองมา

“นายไม่ใช่ว่า”

แววตาที่...

“...”

ผิดหวัง

ตึกตัก! ตึกตัก!

จู่ๆ ความรู้สึกบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในใจเด็กหนุ่ม ความรู้สึกที่เขา...

เกือบจะต้องละทิ้งมันไป

ความลับสนฉายอยู่ข้างในนัยน์ตาสีแดงฉาน เด็กหนุ่มหลับตาลง แม้ม
ริมฝีปากแน่น และเมื่อลืมตาอีกครั้งก็พบกับใบหน้าอันแสนเศร้าของเธอที่
ทำเอาเขาจุกจนแทบพูดไม่ออก

“อะ...ฉัน...” อวาลอนอ้าอึ้ง

องค์หญิงรัตติกาลไม่ได้กล่าวอะไรต่อ เธอค่อยๆ หันหลังให้เขา แล้ว
ออกเดิน ทิ้งให้เด็กหนุ่มผมทองยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นคนเดียว

2

บอิกษณะที่ก่อให้เกิดเป็นห่วง

ตกเย็น ที่บ้านพักประธานนักเรียน

อวาลอนนั่งหน้าทีวีชมวดอยู่ในห้องนั่งเล่น ใช้มือซ้ายเท้าคางตัวเอง
ส่วนมือขวาเคาะเบาะโซฟารัวๆ สายตาเหม่อมองไปข้างหน้า
ท่าทางของเขาในตอนนี้เป็นเหมือนใช้ความคิดอย่างหนัก
“ดูนายเครียดเชียว” สาวผมม่วงที่ยืนอยู่ข้างๆ กล่าว เธอจ้องใบหน้า
บึ้งตึงของเด็กหนุ่ม

“นี่ ถ้าปวดขนาดนั้นก็ไปเข้าส้วมเถอะนะ ไม่ต้องอั้นเอาไว้หรอก”
หญิงสาวพูด ทว่าสิ่งที่เธอได้ยินก็กลับมาแต่เพียงความเงียบ

“ฉันลื้อเล่นนะ” เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่รับมุก หญิงสาวก็ได้แต่ถอนหายใจ
อวาลอนนั่งเคาะนิ้วไปเรื่อยๆ จนเวลาล่วงเลยไปเกือบสิบนาที่ จู่ๆ เขาก็
ลุกขึ้น สีหน้าดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เหมือนเขาจะคิดอะไรบางอย่างได้แล้ว

“โอ้...หายปวดแล้วสินะ” สาวผมม่วงยังไม่วายหยอกต่อ

“วันนี้ฉันงดนะ” คำพูดของอีกฝ่ายทำเอาเธอชะงัก

เธอรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร

“...ทำไมล่ะ อีกไม่นานนายก็จะทำสำเร็จแล้วนะ” เธอถาม หรือนัยน์ตา
สีเขียวมรกตลงเล็กน้อย

ตั้งแต่กลับมาจากนรก ตั้งแต่ได้อ่านจารึกนั้น เขาก็ตั้งใจฝึกมันมา
โดยตลอด

ทว่าวันนี้กลับ...

“พอดีอยากทำอะไรอย่างอื่นมากกว่า” อวาลอนตอบ ก่อนจะเดินไปทาง
ห้องครัว หญิงสาวเดินตามไป

“ยังมีอย่างอื่นที่มันสำคัญกว่าเรื่องนี้อีกหรือ?”

“มีสิ” เด็กหนุ่มกล่าว ก่อนจะหยิบผ้ากันเปื้อนลายลูกหมี่ที่แขวนเอาไว้
มาสวม “ทำขนมยังไงล่ะ”

สาวถามในชุดกิโมโนถึงกับนิ่งไปครู่หนึ่ง “...ทำขนมเนี่ยนะ? สำหรับ
นายแล้วมันจำเป็นด้วยเหรอ ทั้งๆ ที่เพียงแค่นายคิด นายก็สามารถเสกมันออก
มาได้แล้ว...”

ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบ อวาลอนก็พูดแทรก

“ถ้าแบบนั้นมันก็ไม่มีความหมายสิ”

“...” หญิงสาวผู้เป็นมโนภาพเงียบ ได้แต่ยืนมองแผ่นหลังของเขา

สองทุ่ม

ณ หอพักนักเรียนหญิงบ้านซาโคว์ ภายในห้องพักขององค์หญิงทรีนี่ดี
เด็กสาวผู้จะสืบทอดบัลลังก์แห่งราชวงศ์แวมไพร์อยู่ในชุดนอนแขนยาว

สีแดงหรรษา นัยน์ตาสีเหลืองอ่อนของเธอจ้องโทรทัศน์ที่อยู่ออกไปเบื้องหน้า

ดูผิวเผินเหมือนเธอจดจ่ออยู่กับภาพยนตร์ แต่ความจริงแล้ว จิตใจของ
เธอล่องลอยไปที่อื่น

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! เสียงปริศนาที่ดังขึ้นดังสติของเด็กสาวกลับมา
ทรีนี่ดีชะงัก เธอหันไปมองทางประตูระเบียง

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง ฟังดูก็รู้ว่ามีคนอยู่ข้างนอก
และคนคนนั้นเรียกเธออยู่

ใครกันที่มาหาเธอในยามวิกาลเช่นนี้...อีกอย่างนี่มันหอพักหญิงนะ...

หรือว่าจะเป็นคนศัตรู

เมื่อคิดได้ ทรีนี่ดีก็ลุกขึ้น ก่อนจะเดินไปทางระเบียงห้องอย่างเงียบกริบ
เล็บของเธออวยาวและคมราวกับใบมีด นัยน์ตาลุกวาวเยี่ยงสัตว์ร้าย เด็กสาว
ค่อยๆ แง้มผ้ามาบน ดูว่าผู้บุกรุกเป็นใคร และทันทีที่ได้เห็นใบหน้าของคนคน
นั้น เธอก็ค่อยๆ คืบสู่วิสสาพปกติ

เจ้าหญิงรัตติกาลเปิดประตูระเบียง เดินออกไปหาคนที่ยืนอยู่
เป็นอวาลอนนั่นเอง

“คิดยังไงถึงได้ถ่อมาที่นี่ เวลานี้” ทรีนี่ดีถาม

“เออ...คือ ฉันทำคุณก็มาฝากนะ” เด็กหนุ่มตอบ พร้อมกับยื่นถุงคุกกี
ให้ น้ำเสียงเขาหงอย สีหน้าก็ด้วย ช่วงแตกต่างกับเมื่อตอนกลางวันราว
ฟ้ากับเหว

ทรีนี่ดีจ้องถุงขนมเบื้องหน้า ก่อนจะเหลือบตามองอีกฝ่าย

อวาลอนสวมเสื้อยืดสีน้ำตาลอ่อน กางเกงวอร์มขายาวสีดำ ไม่ใช่ชาย
ถ่วงอกแบบเมื่อวานนี้ อีกทั้งบรรยากาศแปลกๆ ที่เธอเคยสัมผัสได้ ตอนน
ี้ก็ไม่มีแล้ว...

เหมือนจู่ๆ ก็หายไปเสียเฉยๆ

“ซ่อนเอาไว้วันเหอ” เธอจ้องหน้าอวาลอน เด็กหนุ่มเองก็น่าจะรู้ว่าถูก
มองอยู่ แต่กลับพยายามไม่สบตาเธอ

โหงถึงสลับบทบาทกันกับเมื่อวานนี้ได้ละเนี่ย

“อะ...ฉัน...” อวาลอนพยายามจะพูด ท่าที่ลูกลี้ลูกลอนของเขาทำให้เธอ
นึกถึงสมัยก่อน

“...กลับมาแล้วเหอ” ทรีนี่ดีถาม เธอยังคงมองหน้าเขา เด็กหนุ่มกลอก
ตา ก่อนจะพูดแบบไม่เต็มเสียงนัก

“อ้อ...”

“เฮ้อออ!” เธอถอนหายใจ “ทำไมน้ำเสียงดูไม่ค่อยมั่นใจเลย...สรุปนี่
ใช่ชายจริงๆ รีเปล่าเนี่ย”

พออวาลอนได้ยินเช่นนั้น ก็ตัดสินใจสบตาเธอตรงๆ “ฉันกลับมาแล้ว

“ทรีนี่ดี...”

แววตาอันคุ้นเคยของเขา เด็กสาวจำมันได้อย่างแม่นยำ

แววตาของนายที่มผมทองคนเดิมของเธอ

“รู้ใช่ไหมว่าตัวเองผิดอะไร” ทรีนี่ดีถาม ยังคงไม่หยิบดุงขนมที่เขายื่น
มาให้

“อืม...ขอโทษนะที่ทำให้เป็นห่วง” อวาลอนตอบด้วยใบหน้ารู้สึกผิด

ท่าทางเขาในตอนนี้เป็นเหมือนกับลูกหมาที่กำลังพยายามจะร้องเจ้านายมาก
เจ้าหญิงรัตติกาลหลับตาลงครู่หนึ่ง ก่อนจะลืมตา เธอยื่นมือไปรับดุง

ขนมมา

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะยกโทษให้” เธอบอกเขา และผลตอบรับที่ได้ก็คือ
รอยยิ้มเรีงร่าของหมาน้อย...หมายถึงของเจ้าว่า ซึ่งมันใจได้เลยว่า ถ้าตอนนั้น
เขาอยู่ในร่างจิ้งจอกนะ คงกำลังส่ายหางดุ๊กดิ๊กๆ อยู่แน่

ทรีนี่ดีแอบยิ้มในใจเมื่อได้เห็นรอยยิ้มอันแสนน่ารัก (และน่าซึ้ง) ที่เธอ
ไม่ได้เห็นมานาน

“แล้วคิดยังไงถึงเอาขนมมาให้เนี่ย” ทรีนี่ดีถาม ถึงสีหน้าของเธอจะ
เย็นชา แต่ความจริงแล้วตอนนี้เธออารมณ์ดีอยู่ ทว่า...อารมณ์ดีๆ ที่เพิ่งมา
เมื่อก็ต้องพลงนหายไปกับสายลม เมื่อเจ้าหนุ่มตรงหน้าดับบอกว่า

“อ้อ...เวลาที่ลิเวียโกรธหรืออารมณ์ไม่ดี พอได้กินขนมแล้วมักจะหาย
นะ ฉันเลยคิดว่าเธอเองก็คง...” ยังไม่ทันที่อวาลอนจะพูดจบ ทรีนี่ดีก็พูดแทรก
เบาๆ ว่า

“...ทิม”

“หือ? เมื่อกี้ว่าอะไรนะ”

“ฉันบอกว่า ‘ทิม’ ยังไงล่ะ”

“?” อวาลอนทำหน้าง

“ฉันไม่ใช่ลิเวียของนายซะหน่อย” น้ำเสียงของเธออ่อนชัดเจ

เจ้าหนุ่มทิมที่บัดนี้รู้แล้วว่า ‘ชิตตต! ตูพลาดแล้วไง!’ ได้แต่อ้าปาก

หวอ

“ชะ...ขอโทษ ฉะ...ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น” เจ้าวารีบแก้ตัว “ฉะ...

ฉันแคคิดว่...พวกผู้หญิงจะชอบอะไรแบบนี้ ชอบพวกขนมหวาน”

“คนเราชอบไม่เหมือนกันซะหน่อย นายอย่าเหมารวมฉันกับสาว ๆ ของนายสิ” เจอประโยคนี้เข้าไปเจ้าหนุ่มที่ม (แต่แอบกะล่อน) ของเราถึงกับ สะอึก

“สะ...สาว ๆ อะไรกันเล่า!” เขาร้องเสียงสูง

“เหมือนนายจะร้อนตัวนะว่” แม่สาวผมม่วงที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่นาน พุด อวาลอนพยายามทำเป็นไม่ได้ยิน

“จะ...จันแปลว่า...” เด็กหนุ่มเว้นจังหวะ ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อย ๆ ว่า “เธอ ไม่ชอบขนมของฉันหรอ”

พอทรีนี่ได้ยินประโยคนี้เข้าไปก็สะอึก “อย่ามาทำหน้าแบบนั้นนะ นี่ งอนมาหยอกกลับจันหรอ!? เป็นผู้ชายประสาอะไรซี้ใจน้อยซะมัด!”

“ปะ...เปล่า...แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่ฉันชอบที่สุดซักหน่อย” เธอถึงกับต้องรีบ เปลี่ยนน้ำเสียงให้อ่อนลง

“...แต่ก็ชอบซี้ใหม่” เขายังถามอีกครั้ง

“...นายนี่ที่มจริง ๆ ด้วย” ซึ่งเด็กสาวก็ย้ำคำเดิม

“เธอพูดคำนี้มาสามครั้งแล้วนะ” อวาลอนก้มหน้า

“ถ้าอย่างนั้นนายรู้ใหม่ละ ว่าฉันชอบอะไรที่สุด” เจ้าหญิงรัตติกาลถาม พร้อมกับมองใบหน้าของอีกฝ่าย เด็กหนุ่มผมทองเงยไป “เห็นไหม นายไม่...”

“รู้สิ” เขาตอบพร้อมกับเงยขึ้นมาสบตาเธอตรง ๆ อวาลอนสับเท้าเข้ามาใกล้

“?” องค์หญิงรัตติกาลทำหน้าแปลกใจ ทว่าเมื่อตาที่มคนนั้นเริ่มโน้มตัว เข้ามาหา ใบหน้าที่แปลกใจก็แปรเปลี่ยนเป็นตกใจทันที

“จะ...จะทำอะไรนะ”

“...” อีกฝ่ายไม่ตอบ มือขวาของเขาค่อย ๆ เอื้อมออกไปคล้ายกับจะจับ บริเวณต้นคอของเธอเอาไว้ ทำเอาองค์หญิงผู้เย็นชาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เธอ หลับตา สัมผัสได้ถึงลมหายใจอ่อน ๆ ที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“ว่...” เธอเรียกชื่อเขา น้ำเสียงเบาราวกับกระซิบ และสิ่งที่เธอได้รับ กลับมาก็คือ...

“นี่ไง”

ทรินิตี้ค่อยๆ ลืมตาอีกครั้ง ตอนนั้นเองเธอพบว่ามือขวาของเขาถือดอกกุหลาบสีแดงอยู่

เธอจ้องดอกกุหลาบเบื้องหน้าอย่างไม่ละสายตา

“...รู้ได้ยังไง ในเมื่อฉันไม่เคยบอกนายมาก่อนนี่นา” เจ้าหญิงรัตติกาลพิมพ์ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบ กลิ่นหอมของมันทำเอาเธอเกือบลืมไปแล้วว่าเมื่อสักครู่นี้เธอของอนเขาเรื่องอะไร

แต่...ก็แค่เกือบเท่านั้นละ

“ลึงเกตไง”

“ลึงเกต?” เด็กสาวทวน

อวาลอนพยักหน้าให้ “ตลอดเวลาที่พวกเราสู้จกกันมานะ ฉันคอยเฝ้ามองเธอบ่อยจะตายไป”

“...” ทรินิตี้เสียบไปสามวินาที

ไม่อยากจะบอก...แต่ตอนนี้องค์หญิงผู้เย็นชาของเราได้หายอนเจ้าที่มคนนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“...นายบอกว่า ที่ผ่านมานายคอยเฝ้ามองฉันอยู่เสมอจริงหรือ” เธอถามเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้หูฟาด อวาลอนเกาต้นคอแกรกๆ แก้มของเขาขึ้นสีแดงจางๆ

“ทำไมคำพูดของฉันมันดูเหมือนพวกสตอลเกอร์ยังไงก็ไม่รู้แฮะ แต่ก็ตามนั้นนั่นแหละ” เด็กหนุ่มพูด ก่อนจะเหลือบตามองปฏิบัติการของอีกฝ่าย เห็นองค์หญิงเบื้องหน้าเขามยิ้มอยู่ เลยถามว่า

“แปลว่าหายโกรธฉันแล้วใช่ไหม”

“อือ...ก็ได้” เจ้าหญิงรัตติกาลตอบอย่างไว้เชิงนิดๆ ทำเอาเขาเพลอยิ้มบ้าง

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวฉันไปก่อนนะ ผีนดีทรินิตี้” เด็กหนุ่มพูด เขาเดินไปจับขอบระเบียง ทำท่าจะโดดลงไป แต่แล้วทรินิตี้ก็เรียกเอาไว้

“เดี๋ยวก่อน”

“หืม?” อวาลอนหันกลับมา

“...คือพอดีฉันกำลังดูหนังอยู่นะ...สนใจมาดูด้วยกันไหม”

“หา?” อวาลอนกะพริบตาปริบๆ

เอ่อ...มันจะดีหรือ แบบว่าเขาเป็นผู้ชายนะ แล้วอีกอย่าง...

“เห็นว่าเรื่อง *สไปเดอร์บอยไฮมคัมมิง* ออกแล้วนะ ก็เลยซื้อ...”

“โอ้! นั่นฮีโร่ตัวโปรดฉันเลย!” ยังไม่ทันที่ทรินิตี้จะพูดจบ อวาลอนก็ลุกทานขึ้นมา นัยน์ของเขาเปล่งประกายไปด้วยความตื่นเต้น

ก็แหม...หนังเรื่องนี้เขาไม่มีโอกาสไปดูในโรงนี่นา

เมื่อเห็นท่าทางเหมือนเด็กน้อยนั่นแล้ว ทรินิตี้ก็ได้แต่ส่ายหัวด้วยความ

เอ็นดู (?)

องค์หญิงรัตติกาลเปิดประตู พร้อมกับเชิญให้เขาเข้ามาข้างใน ทรินิตี้มองแผ่นหลังของอีกฝ่ายที่เดินผ่านไป จับพลันเธอก็เกิดอายขึ้นมา

นะ...นี่เป็นครั้งแรกที่เธอพาผู้ชายคนอื่นนอกจากท่านพ่อเข้ามาในห้อง

‘แยะละ...ลืมนิดไปเลยว่าเก็บข้าวของเสื้อผ้าไว้เป็นระเบียบดีจริงๆ!’ คิดได้

ดังนั้น ทรินิตี้ก็เตรียมวิ่งเขาเอาไว้ ทว่าอวาลอนกลับตรงดิ่งไปนั่งที่โซฟาดูหนังเลย ไม่ได้มีแอบมองสภาพห้องอะไรทั้งนั้น

“นี่ดูนานรึยังเนี่ย...ช่วยรีกลับไปเริ่มตั้งแต่แรกเลยได้รึเปล่า” เขาหันหน้ามาถาม ทำเอาทรินิตี้แปลกใจ

“หึ...ที่มจริง ๆ ด้วย” เธอกระซิบกับตัวเอง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

“เห? เมื่อกี้เธอพูดว่าอะไรนะ”

“ฉันบอกว่า ได้สิ...เงามาดูใหม่กันตั้งแต่แรกเถอะ” ทรินิตี้บอก จากนั้นองค์หญิงผมทองก็มานั่งข้างๆ อวาลอน

“เฮ้ ชอบใจมาก” เด็กหนุ่มยิ้มร่า

“น่าเสียดายที่ไม่ได้เอาปีศาจคอร์นมาแะ ไม่งั้นคงได้อรรถรสกว่านี้” เขาให้ความเห็น ซึ่งทรินิตี้ก็ตอบว่า

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ในเมื่อมีคุกกี้ของนายอยู่” พูดเสร็จ เธอก็แกะถุงแล้วหยิบคุกกี้ออกมากินชิ้นหนึ่ง

“อร่อยมากเลย” หลังจากกินมันแล้ว เธอก็หันมาส่งยิ้มหวานให้อวาลอนรอยยิ้มนั้นทำเอาหัวใจของเขาเต้นรัว

‘ไว้ว!’ เด็กหนุ่มอุทานในใจ เขาอยากจะถ่ายภาพรอยยิ้มอันงดงามนี้ เก็บเอาไว้จริงๆ น่าเสียดายที่ทำได้แค่จำไว้ในสมองเท่านั้น

‘ไม่สิ...จะว่าไปเขาก็มีมันอยู่นี่นา...ภาพถ่ายคู่ของเขากับเธอตอนไปทัศนศึกษาที่ทะเลเมื่อครานั้นไง

“...รู้อะไรไหม” อวาลอนเอ่ย แล้วบอกตรงๆ “ความจริงเธอเป็นคนที่ยิ้มสวยมากเลยนะ...ถ้าเธอหัดยิ้มบ่อยๆ ละก็ คะแนนนิยมคงพุ่งพรวดแหง”

พอทรีนี่ตีได้ยินก็เงิบไป ก่อนจะกล่าวว่า “...แบบนี้มันก็ไม่พิเศษนะสิ”

“เอ๋? พิเศษยังไงเธอ” เด็กหนุ่มสงสัย

ทรีนี่ตีไม่ตอบ เธอเปลี่ยนมานั่งชันเข่า ใช้มือทั้งสองข้างกอดเข้าตัวเองเอาไว้ เด็กสาวเอียงคอมองเขา พร้อมกับส่งยิ้มแบบเดิมให้

“...ก็ฉันน่าจะยิ้มให้เฉพาะคนพิเศษเท่านั้นนี่นา”

“...”

เจอดอกนี้เข้าไป เจ้าหนุ่มที่มของเราได้แต่อ้าปากพะงาบๆ เป็นปลาทงนี้ถ้าเป็นในเกมละก็ ปานนี้คงมีคำว่า ‘คริติคอล’ เด้งขึ้นมาแล้ว

แก้มของเขาค่อยๆ กลายเป็นสีแดงระเรื่อ ไม่ใช่แค่แก้มสิ...แดงไปทั้งใบหน้าเลยแหละ...

แดงยับหู

อวาลอนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เขากำลังพยายามห้ามไม่ให้หัวใจตัวเองเต้นดังจนเกินไป เพราะกลัววงจรหญิงแสนสวยที่นั่งข้างๆ จะได้ยิน

เสียงของภาพยนตร์เรื่องนั้นแทบไม่ได้เข้าหูของเขาเลย สิ่งเดียวที่เขาสนใจในตอนนี้มีเพียงใบหน้าของเธอเท่านั้น

“...”

“...”

ทั้งสองต่างเงิบ รู้สึกเหมือนกับอยู่ในความฝันอันอ่อนหวาน ที่มีฝูงผีเสื้อบินวนอยู่รอบๆ ตัวทั้งคู่ สายตาของพวกเขาประสานกัน เด็กหนุ่มสัมผัสได้ถึงแรงดึงดูดบางอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้จากริมฝีปากเรียวงามของเด็กสาว รู้ตัวอีกทีเขาก็พบว่า ตัวเองกำลังโน้มศีรษะเข้าไปใกล้เธอ และในคราวนี้เขา

มั่นใจว่า ไม่ได้จะเล่นกลเสกดอกไม้อให้เธอแน่ๆ

ร่างกายขยับไปของมันเอง สมองไม่ได้บอกให้ต้องทำอะไรแบบนี้ สิ่งที่บอกให้ทำนะ...

ตึกตัก! ตึกตัก!

มันคือ...

“อะแฮ่ม...” หญิงสาวผมม่วงที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่นาน (อีกแล้ว) กระทบ ทำเอาอวาลอนได้สติ เขารีบดึงศิระตะนให้ห่างจากใบหน้าขององค์หญิงผมทอง

“ตะ...ดูหนังกันดีกว่าเนอะ” เขาพูด

“อือ” ทรีนี่ดีตอบเสียงค่อย

“อะแฮ่มมม!” เสียงกระทบของแม่สาวคนเดิมดังขึ้นอีกครั้ง และประโยคต่อมาที่เธอพูดคือ “ดูหนังเท่านั้นนะ ถ้าพวกนายทำอย่างอื่นที่มันนอกเหนือจากนี้ละก็ ฉันไปฟ้องแม่นายแน่่วา”

ทำเอาเด็กหนุ่มเกือบลืงตกลังตึกโซฟา

‘พะ...พูดเรื่องอะไรของเธอเนอะ อะ...อีกอย่าง เธอจะไปฟ้องแม่ฉันได้ยังไง ในเมื่อเธอเป็นแค่มโน!!!’ อวาลอนหันไปไว้วายกับเธอในใจ ใบหน้าของเขายังคงแดงแจ๋

เช่นเดียวกันกับองค์หญิงผมทองที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ

3

เจ้าได้เจอข้านะ

“กว่าจะจับมาได้...เสียเวลากว่าที่คาดไปพอสมควรเลยนะเนี่ย”

เบลิอัลหนึ่งในเทวทูตที่ถูกขนานนามว่าเลวทรามที่สุดกล่าวขึ้น ขณะจ้องหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งนอนหมอบอยู่เบื้องหน้า

พีเนียสกับเฟรยา นักฟิสิกส์สองคนสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่

พวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนอวกาศทั่วร่าง ไม่เพียงเท่านั้น ตรงพื้นที่ทั้งคู่นอนอยู่ก็มีวงเวทหนึ่งกวางไว้หลายชั้น

“กรอดดด!” พีเนียสพยายามจะแปลงร่างเป็นวิหคเพลิงอมตะ ทว่าพลังของเขาถูกวงเวทพวกนี้สะกดไว้ อติตจ่อมทัพอสูรทำได้แค่เพียงกัดฟันกรอด

“ทะ...ท่านพี” เฟรยาผู้เป็นน้องสาวเรียกหาพี่ชายด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ เธอถูกสะกดพลังเอาไว้เช่นกัน เด็กสาวหันไปทางพี่ชาย ก่อนจะกวาดตามองกลุ่มคนนับสิบที่ยืนรายล้อม

นัยน์ตาของเฟรยาแสดงความหวาดผวາให้เห็นชัดเจน

นั่นก็เพราะว่าเธอรู้ถึงความน่ากลัวของคนพวกนี้ดี ความน่ากลัวของ

ผู้ที่จับพวกเธอมา...

เหล่าเทพเจ้าบรรพกาลผู้ชั่วร้าย

เหล่าเทพที่เก่าแก่และทรงพลังเสียยิ่งกว่าพีเนียส พี่ชายของเธอ

“เป็นยังไงบ้างล่ะเกเบรียล เห็นสิ่งที่พวกข้าทำรึยัง คิดเหมือนกันไหมว่าในช่วงหลายปีมานี้ที่เจ้ากุมบังเหียน มันไม่ค่อยจะมีผลงานเป็นชิ้นเป็นอันเท่าไรหรอกเลย” เบลีอัลกล่าวพลางหันไปทางเกเบรียลที่ยืนห่างออกไป ด้านหลังของผู้นำกองกำลังเทวทูตตกสวรรค์เต็มไปด้วยเทวทูตปีกแดง

เกเบรียลเงิบ เขามองพวกเทพเจ้าบรรพกาล ก่อนจะสบตากับเบลีอัล

“อย่างน้อยๆ พวกเราก็คงใช้พลังของพวกพ้อง ใช้พลังของพี่น้องที่ร่วมลำบากฝ่าฟันอุปสรรคด้วยกันมา...ไม่ได้ไปเยี่ยมพลังของพวก ‘นอกรีต’ แบบที่เจ้าทำ” ผู้นำสูงสุดของเทวทูตตกสวรรค์ตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น คำว่า ‘นอกรีต’ ทำให้เหล่าเทพเจ้าบรรพกาลไม่พอใจ ฝ่ายนั้นทำที่จะเดินเข้ามาหาเกเบรียล ส่วนเทวทูตปีกแดงก็พร้อมจะเข้าปกป้องผู้นำของตน แต่ก่อนอะไรจะเกิดขึ้น เบลีอัลก็ยกมือเชิงห้ามเอาไว้

“วาทซิลป์ยังคงมคายเหมือนเดิมเลยนะ เกเบรียล มิน่าเจ้าพวกนี้ถึงยังคงติดตามเจ้าอยู่ หึๆ” เบลีอัลหัวเราะเบาๆ

“ข้าล้อเล่นนะ เขาเป็นว่าอย่าทะเลาะกันดีกว่า ยังไงซะเป้าหมายของพวกเราก็คงเหมือนกันนี่ ควรจะร่วมมือกันเข้าไว้สิ จริงไหม” เทวทูตผู้ชั่วร้ายเอียงคอให้อีกฝ่าย ที่มุมปากเผยรอยยิ้มบาง

“หึ!” เกเบรียลแค้นเสียง

ช่างเป็นรอยยิ้มที่ชวนคลื่อนไหวเสียจริง ดูก็รู้ว่าเสแสร้ง

“เอาละ ไหนมาดูซิว่า มันจะได้ผลจริงรึเปล่า” พุดจบ เบลีอัลก็ตีนิ้วจับปล้นวงเวทใต้ตัวพีเนียสเปล่งแสงเรืองรอง มันลอยสูงขึ้น ก่อนจะหมุนวนพร้อมกับปีบริศมีแคบลงเรื่อยๆ แล้วเข้าไปโอบร่างของพีเนียสไว้ เสียงร้องแห่งความทรมานของอดีตจอมทัพอสูรดังก้องไปทั่วบริเวณ

“ท่านพี!!!” เพรยากีร์ร้อง พยายามกระเสือกกระสนคลานไปหาพี่ชายพอเบลีอัลเห็นภาพที่แสนจะเวทมนานนั้นก็หัวเราะสะใจ เขาเดินไปหาเทพบรรพกาลตนหนึ่งซึ่งยืนถือหนึ่งในโซ่ที่ล่ามพีเนียสเอาไว้

“ปล่อย” เบลีอัลพูด เหล่าเทพบรรพกาลพยักหน้า แล้วพร้อมใจกันปล่อยมือจากโซ่ตรวน เพราะรู้ว่าตอนนี้พีเนียสนี้ไปไหนไม่ได้แล้ว เบลีอัลก้มลงไปหยิบโซ่เส้นหนึ่งที่อยู่เบื้องหน้า มันผูกโยงกับลำคอของพีเนียส เบลีอัลออกแรงดึง เป็นผลให้ร่างของวิคเพลิงอมตะค่อยๆ เคลื่อนตัวตามแรงนั้นราวกับสัตว์เลี้ยงผู้ล่าสงสารโดนเจ้าของใจทรมาลากออกไปอย่างทารุณ

“เจ้าเทพสารเลว! ข้าขอสาปแช่งเจ้า!” เพรยาได้แต่ด่าทอเบลีอัลด้วยความโกรธแค้น น้ำตาของเธอไหลอาบแก้มอย่างห้ามไม่ได้

เบลีอัลยังคงเดินลากพีเนียสต่อไป ผ่านบรรดาเทพบรรพกาลที่ยืนเรียงแถวอยู่ คู่ต่อมาเทวทูตแห่งความชั่วร้ายก็มาหยุดอยู่ตรงเก้าอี้นักโทษที่ด้านหลังมีสายระโยงระยางต่อเข้ากับเครื่องปฏิกรณ์กลางห้องโถง ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เก้าอี้คือ กลุ่มคนที่แต่งตัวอย่างนักวิทยาศาสตร์ หนึ่งในนั้นคือ ศาสตราจารย์ดาวิด มินาซูกิ

ใช่แล้ว...คนที่ร่วมมือกับกองทัพเทวทูตตกสวรค์ในสงครามครั้งก่อนนั่นเอง

“ทำหน้าที่ของเจ้าซะมนุษย์” เบลีอัลพูด ดาวิดลังเล เหลือบตามองเกเบรียลที่อยู่ห่างออกไปราวกับต้องการให้อีกฝ่ายออกความเห็น ทว่า...

“เฮ้...ข้าบอกว่ายังงั้น” จู่ๆ เบลีอัลก็ยื่นหน้ามากระซิบบอกที่ข้างหู น้ำเสียงที่เทวทูตแห่งความชั่วร้ายเปล่งออกมาทำเอาดาวิดแทบฉีราดเพราะความกลัว

“ตะ...ได้ครับ!” ดาวิดรับคำ ก่อนจะหันไปสั่งนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ ที่ยืนขาค้าง พวกเขารีบพยุงร่างของพีเนียสแล้วพาไปนั่งบนเก้าอี้นักโทษ ก่อนจะมีอีกฝ่ายติดกับเก้าอี้

“ปะ...ปล่อยข้า!!!” พีเนียสคำรามอย่างเกรี้ยวกราด ช่างน่าอดสูยยิ่งนักที่ตัวเขาซึ่งเป็นถึงอดีตจอมทัพอสูรต้องมาถูกพวกมนุษย์กระทำเช่นนี้

หมวกเหล็กถูกสวมลงที่ศีรษะของพีเนียส ขณะแขนขาของเขาถูกล็อกไว้อย่างแน่นหนา พวกนักวิทยาศาสตร์พยักหน้าให้ดาวิดว่าเรียบร้อยแล้ว

“แม่เจ้าประคุณรูนซ่องเอี้ยยย! ขอให้ได้ผลที่เกิดดด!” ดาวิดพิมพ์้าแน่นนอนว่าไม่อาจลดหูของเบลีอัลไปได้

“หืม? เมื่อกี้เจ้าพูดว่าอะไรนะ...มนุษย์”

ดาวิดสะดุ้งโหยง

แย้ละ...ถ้าบอกอีกฝ่ายไปตรงๆ ว่า ‘ตัวผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันจะสำเร็จจริงเปล่า’ มีหวังได้ตายโหงแน่ๆ

“เออะ! อ้อ ะ...ผมแค่บอกว่า เสร็จจากงานนี้แล้ว จะไปหาถอดช่องกิน นะครับ แะะๆ” ดาวิดหัวเราะแห้งๆ และเมื่อเห็นแววดาวิดนิ่งๆ ของอีกฝ่าย ศาสตราจารย์ก็รีบเดินไปที่เครื่องปฏิกรณ์

“...ขอคุณหน่อยเถอะว่า เทคโนโลยีของศตวรรษที่ 21 นี้มันจะเจ๋งแค่ไหน” เบลิอัลพูด จ้องมองเครื่องปฏิกรณ์ และในทันทีที่เครื่องปฏิกรณ์เริ่มทำงาน เสียงร้องแห่งความเจ็บปวดของพีเนียสก็ดังขึ้น หมวกเหล็กบนหัวเขาเต็มไปด้วยประกายไฟฟ้า ในเส้นสายระโยงระยางปรากฏของเหลวสีแดงเข้ม

เลือด...เลือดของวิหคเพลิงอมตะ

เลือดปริมาตรมหาศาลถูกสูบจากร่างของพีเนียสไปสู่เครื่องปฏิกรณ์ ก่อนจะส่งออกไปยังบรรดาร่างของเทวทูตปีกแดงที่นิ่งสงบอยู่ในตู้กระจก

“อะ...ได้ผลครับศาสตราจารย์!” หนึ่งในผู้ทดลองตะโกน เสียงให้ร้อง ดีใจของเหล่านักวิทยาศาสตร์ดังขึ้น ดาวิดถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขาเดินไปดูค่าที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ

“โห...ขนาดนี้เชียวนะ...นี่มัน...แค่คนเดียวก็เพียงพอกับทั้งกองทัพแล้ว มั้ง” ดาวิดพูดกับตัวเอง เขาทิ้งกับความพิเศษของวิหคเพลิงตอนนี้จริงๆ

เหนือกว่าพลังงานที่ได้จากเลือดของพีเนียส...ฟินิกซ์แห่งตำนาน ก็คือไม่ว่าจะถูกฆ่าอย่างไร ฟินิกซ์ก็จะคืนชีพเสมอ นั่นหมายความว่า แหล่งพลังงานนี้จะไม่มีวันหมด!

ดาวิดเหลือบมองพีเนียสซึ่งได้แต่ดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด เขาฟื้นขึ้นมา...ก่อนจะถูกสูบเลือดหมดตัวจนตาย และที่ฟื้นอีกครั้ง เป็นเช่นนี้วนเวียนไปเรื่อยๆ

ความรู้สึกผิดบาปภายในจิตใจของดาวิด เพราะสิ่งที่ทำอยู่นั้นขัดกับจรรยาบรรณ ‘ไมลิส จริยธรรม’ ของคนทั่วไป

“...เอ่อ ท่านครับ” ดาวิดตัดสินใจเดินไปหาเบลิอัลที่กำลังดื่มด่ำกับภาพที่แสนโหดร้ายเบื้องหน้า

“หืม มีอะไรหรือเจ้ามนุษย์” เบลีอัลถาม เขายังคงจ้องพี่เนี่ยสที่กำลัง
ทรมานอยู่ โดยไม่ละสายตา

“ผมว่าพวกเราคควรให้เขาพักซักหน่อยจะดีกว่านะครับ แล้วค่อยมา...”
ยังไม่ทันที่ดาวิดจะพูดจบ เบลีอัลก็พูดแทรก

“ทำไมล่ะ ในเมื่อเจ้าสิ่งนั้นมันไม่มีวันตายนี่นา”

“ผะ...ผมรู้ครับ แต่ว่าอย่างน้อยๆ...”

“โฮ้!...เจ้ามีสิทธิ์มาเสนอความเห็นกับข้าด้วยหรอเนี่ย เพิ่งรู้” เบลีอัล
ค่อยๆ หันมามองดาวิด นัยน์ตาของเทวทูตแห่งความชั่วร้ายจ้องมาที่นัยน์ตา
ของเขา ดาวิดตัวแข็งทื่อ

“ข้าจะไม่พูดอีกเป็นครั้งที่สามนะมนุษย์...ทำหน้าที่ของเจ้าไปซะ” คำ
เตือนนั้นทำให้ดาวิดจำใจหันหลังให้ความรู้สึกลึกผิดของเขา

อย่างไรเสียเขาก็ต้องเลือกที่จะรักษาชีวิตเอาไว้ก่อน...

นั่นสินะ...สุดท้ายแล้ว ตัวเราเองนี่แหละที่สำคัญที่สุด

“ครับ ผมขอโทษ” ดาวิดได้แต่ก้มหน้าขอโทษ เบลีอัลไม่ได้พูดอะไรต่อ
เขาหันไปมองเพรยาที่กรีดร้องอยู่ ภาพของเด็กสาวร่างเล็กที่ได้แต่มองพี่ชาย
ถูกทรมานไปเรื่อยๆ โดยที่ตัวเองทำได้แค่เพียงร้องไห้ ภาพที่เห็นนั้น สำหรับ
เบลีอัลแล้วมันช่าง...

และแล้วรอยยิ้มพึงพอใจที่สุดแสนจะน่าสะอิดสะเอียนก็ปรากฏบน
ใบหน้าเบลีอัล เขาเดินเข้าไปหาเพรยา

“ที่แรกกะว่าจะใช้เจ้าต่อจากพี่ชายของเจ้าเลย...แต่ข้าเปลี่ยนใจแล้ว...”
แววตาของเทวทูตแห่งความชั่วช้าเต็มไปด้วยความมุ่งร้ายที่น่าขยะแขยง เขา
เอื้อมมือไปหาเพรยาที่ตัวลั่นเทาเป็นลูกนก

“ยะ...อย่าเข้ามานะ!!!” เด็กสาวร้อง

“ทั้งเสียงกรีดร้อง ทั้งน้ำตา ทั้งใบหน้าสวยงามที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง
นั่น อ่า~ แค่นี้ถึงมันก็...” เบลีอัลพูด แต่แล้วต้องเงิบเสียงลง เมื่อมีคนมา
จับข้อมือข้างที่เขายื่นออกไป

เกเบรียล

“จะชั่วก็ให้มันมีขอบเขตหน่อย...เบลีอัล” เกเบรียลพูด ยังคงกำข้อมือ

เทวทูตแห่งความชั่วช้าเอาไว้แน่น

เบลลิอัลสะบัดมือ นัยน์ตาฉายประกายมุ้งร้ายและไม่สบอารมณ์อยู่
พอสมควร

“เหอะ! เปล่าเลยเกเบรียล...ถ้าคิดจะชั่วแล้ว...” เบลลิอัลเข้าไปประจัน
หน้ากับผู้ที่มาขัดขวางช่วงเวลาหรรษาของตน “มันก็ต้องชั่วให้ถึงที่สุดต่างหาก”

บรรยายกาศหนักอึ้งแผ่กระจายไปทั่วบริเวณทันที ออราพลังของทั้งคู่
โถมใส่กันอย่างดุเดือด รวากับต้องการจะซมอีกฝ่ายให้ได้

“อย่าทำให้มันเป็นเรื่องส่วนตัวดีกว่า” เกเบรียลพูด เบลลิอัลหัวเราะลั่น

“เรื่องส่วนตัว? ฮะๆๆ เจ้าต่างหากละเกเบรียล ที่กำลังทำให้มันเป็น
เรื่องส่วนตัว ข้ารู้นะ...นางทำให้เจ้านึกถึงลูกสาวที่ตายไปซะใหม่ล่ะ”

สิ้นคำพูดนั้น นัยน์ตาสีดำเข้มของเกเบรียลก็ลุกวาว จิตสังหารที่แผ่ออก
มาจากตัวผู้นำสูงสุดของเทวทูตตกสวรรค์ ทำเอาเหล่าเทพบรรพกาลรีบพุ่งเข้า
มาจะล้อมเกเบรียลทันที ทว่าเทวทูตปีกแดงไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น พวกเขา
เข้ามาขวางเอาไว้ทัน

เกเบรียลยังคงจ้องตาเบลลิอัล เปลวไฟแห่งโทสะที่ลุกโชนอยู่ภายใน
ดวงตาเขาค่อยๆ สงบลง ความสุขุมเยือกเย็นแบบเดิมจึงเข้ามาแทนที่ เกเบรียล
สืบเท้าเข้าไปใกล้เบลลิอัล

“เบลลิอัล” เขาเรียกคนตรงหน้าด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ทว่าคำพูดต่อมา
ที่บอกรับกับเบลลิอัลนั้นกลับ...

“เจ้าได้เจอข้าแม่”

ประกาศศึกลอยชัดชัดเจน

เบลลิอัลเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม

“ก็ได้ๆ ข้ายอมแล้ว ข้าผิดเองแหละ ข้าไม่แตะต้องนางแล้วก็ได้...คูลี
เจ้ากำลังจะทำให้พวกเราต้องมาฆ่ากันเองนะ” เบลลิอัลพูด เกเบรียลยังคงนิ่ง
จ้องเบลลิอัลตาไม่กะพริบ

“เฮ้อ...” เบลลิอัลถอนหายใจ

“...ทำเอาเสียอารมณ์หมด” เขาพึมพำพร้อมกับเดินผ่านเกเบรียล เหล่า
เทพบรรพกาลก็พากันเดินตามไป แล้วในตอนทีกลุ่มของเบลลิอัลเดินออกมา

จากห้องโถง เงามใต้เท้าของพวกเขาที่ค่อยๆ ปรากฏกลุ่มควันสีดำขึ้นมา แล้วรวมตัวเป็นรูปร่างคล้ายคลึงกับมนุษย์ แต่ไม่มีใบหน้า

“ท่านอาเบลมีข้อความถึงท่าน” กลุ่มควันกล่าว หลังจากนั้นเสียงของมันก็เปลี่ยนไป กลายเป็นเสียงของคนอีกคนแทน...

นั่นคือเสียงของอาเบล ผู้เป็นคนปลดปล่อยพวกเขาออกมานั่นเอง

“อาเบลรี...พอดีเลย พอบุญธรรมของเจ้านี้ทำข้าอารมณ์เสียชะมัด” เบลีอัลบ่น แต่พอได้ฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ดวงตาของเบลีอัลก็เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ “...โอ โอเดี่ยยังคงบรรเจิดสมเป็นเจ้าจริงๆ อาเบล ช่างแตกต่างจากคุณพอบุญธรรมผู้เจ้เงาของเจ้าโดยแท้”

แล้วเบลีอัลก็ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจของอีกฝ่ายตอบกลับมา

“ประตูแห่งดินแดนผู้ปล่อยวางอย่างนั้นรี นั่นสินะ...ถ้าครอบครองพลังของวิญญาณนับล้านๆ ดวงแบบซามาเอลได้ละก็ ต่อให้เป็นจักรพรรดินีมังกรดำอะไรนั่น ก็ไม่คณนามือหροก หึๆ” เทวทูตแห่งความเลวทรามแผยรอยยิ้ม น่าสะอิดสะเอียนอันเป็นเอกลักษณ์ของเขาอีกครั้ง